

VOGELS IN DEN WINTER.

Met elk wat wils had ik ze van den winter gelokt op 'n kozijn van 't huiskamerraam: boekweitegort en brood voor de musschen, roggekorrels voor de vinken, gepelde hazelnoot als lokaas voor meezen en stukjes appel, de lekkernij van merels.

Eerst dorsten ze niet, fladderden ze maar kleine eindjes van honk en bleven ze steeds nog maar schuw; ze zaten heel begeerig te kijken naar al 't uitgespreide heerlijks. Dicht bijeen geschoold, bol in de veertjes, zich verzettend tegen venijnig kouden wind, wat beschut voor regengespetter, zaten ze in den kop van 'n drie meter verwijderden beukenheg, tusschen dicht takjesgewriemel in de warrig-ruige omkroezeling van 't dorre beukenloof. Toen eindelijk vrieskou den grond verhardde, ze niets meer vinden konden en honger hen begon te plagen, werden ze al spoedig wat brutaler, kwamen ze vlakbij gefladderd. De musschen verschrikt, met uitgerekte nekken, terrein verkennend, probeerden eerst. Vlug 't allergrootste stuk brood weggepikt en in de heg opgepeuzeld, voor zoover 't hun door minder brutaaltjes wel gegund werd. Toen kwam 'n meezenpaartje, altijd gezellig bijeen. Levendig, kittig met hun donkere kopjes, waar de oogen, soms met 'n winter zonnestraaltje door-glansd, als zwarte juweeltjes in schitterden. Met één vlieg-zwaai zaten ze vlak voor hun buit en kon je ze zoo een oogenblik goed waarnemen in hun blauw-geel-groen, strak omvat pakje, waar geen oneffen pluimpje uit opstak. In triomf, onder 't uitstooten van 'n gepieper als van 'n heel ordinair kindertrompetje, waren ze vlug opgevlogen met den veroverden hazelnoot; dan zag je ze zoo echt lekker smullen en zaten ze zich blijkbaar te goed te doen; met een pootje hielden ze stevig den noot tegen 'n takje geklemd om flink steun te hebben met inpikken. Toen ze eenmaal wat durf hadden, kwamen ze elk oogenblik terug, dan het mannetje, dan 't vrouwtje weer, bleven ze af en aanvliegen. Tot schrik van de musschen scharrelden er ook een paar merels rond, die bleven meer op den grond, schritselden tusschen afgevallen heggebladeren. Ze hadden de appelstukjes wel in 't zicht, hun geelomrandde kraaloogen gluurden in de vlucht zoo van ter zijde, maar ze dorsten toch niet, bleven maar in de laagte tippelen, met hun eigenaardige gang: vijf, zes driftige korte pasjes, en dan op eens pal staan; of ze van schrik verlamd waren. Eerst toen de sneeuw dik lag waagden ze 't, hun stukjes appel weg te halen ze namen ze mee, heel ver, weg uit 't oog. Twee vinkenparen waren er ook tusschen, ze hadden heel wat drukte, om de verzakte roggekorrels uit de sneeuw te peuteren. Ze zetten zoo trotsch en fier die gebombeerde steenroode borstjes vooruit, als ze de musschen verjoegen, of heel 't terrein daar, hun eigendom was. 't Bleef zoo langzamerhand 'n voortdurend gefladder en 'n levendig gepiep om en bij dat venster, waar iedereen schik in kreeg.

'k Had 't al zien dwalen, zoo zielig altijd alleen, 't aardige roodborstje, angstig wat verkropen, dadelijk uit 't veld geslagen door vinken en meeren met hun druk gedoe. 't Was nog 'n oude kennis van 't vorig jaar en 'k vergeet die kennis-making nooit. Toen 'k uit donkere kamer blinden openwierp en den tuin zich in ijzelwit vertoonde, daalde in die koude, doode kristallig witte pluimversiering dat vogeltje, gloed-bont als 'n oranje-rood vlammetje.

Als 't wat stil was geworden, zoo tegen 't donker, kwam 't heel niet schuw, stond 't op die naaldfijne poodjes, vragend naar binnen te gluren met hier en daar 'n verplukt veertje; als 'n kleine bedelaar waar je zoo'n meelij mee had. 't Kreeg altijd appartjes en dat wist 't. Tweemaal toen 't raam openstond is 't naar binnen gewipt en wat rondgeflasserd,

op 'n stoelleuning; op 'n vaasrand gerust en weer kalmweg naar buiten gevlogen.

En nu is 't al Februari geworden, met warm-koesterende zonneshijn en zilverblauwe lucht. Gisteren voor 't eerst hoorde 'k weer 't vroolijk gekwetter van spreeuwen; in de kale boomtoppen zaten ze lustig met de vleugeltjes te slaan. En van morgen ritselde als 'n kleine muis 't winterkoninkje door 't heggelooft. Opeens kwam 't flink te voorschijn met 't staartje recht omhoog en de vleugeltjes met koket uitstekende tipjes onder 't borstje uit, zong 't ineens 'n heerlijk schaterend jubellied.

Aardige bonte fladderaars, kleine kwinkeleerders! Ze hebben wat leven en kleur in 'n eentonigen buitenwinter gebracht!

MARIE GIJSEN.

Nieuwe plantensoorten en nieuwe vindplaatsen van zeldzame planten in 1909.

Als nieuwe soorten ontving ik in dit jaar *Erysimum austriacum* D. C. en *Asperula orientalis* Boiss. et Hohen., beide bij Amsterdam gevonden door den jongenheer M. Pinkhof.

Als nieuwe vindplaatsen van zeldzame planten heb ik te vermelden: *Lycopodium annotinum* bij Wouw, A. P. v. d. Briel; *Gagea spathacea* bij Peize, R. de Boer en H. Kooi; *Hordeum jubatum* bij Amsterdam, M. Pinkhof; *Beta maritima* bij Amsterdam, dez.; *Adonis aestivalis* bij Amsterdam, dez.; *Delphinium orientale* bij Amsterdam, dez.; *Glaucium corniculatum* c. *phoeniceum* bij Amsterdam, dez.; *Eruca sativa* bij Amsterdam, L. Dorsman; *Chorispora tenella* bij Deventer, A. Timens; *Rapistrum perenne* bij Egmond a/Zee, P. W. de Lange; *Helianthemum guttatum* in de Berger duinen, Mej. M. J. de Verwer; *Impatiens parviflora* bij Arnhem, J. L. Maris; *Clarkia pulchella* bij Arnhem, J. P. J. W. Kusters; *Medicago intertexta* var. *echinus* bij Amsterdam, L. Dorsman; *Trifolium resupinatum* bij Amsterdam, M. Pinkhof; *Lathyrus sativus* bij Rijswijk (G.), B. J. van Wagenveld; *Heliotropium europaeum* (1908) bij Amsterdam, M. Pinkhof; *Anchusa ochroleuca* bij Amsterdam, dez.; *Lamium maculatum* met de witte streep op de bladen bij Putten en Zeist, L. H. van Berk en J. C. Cornelis; *Dracocephalus parviflorus* bij Amsterdam, M. Pinkhof; *Plantago Lagopus* bij Amsterdam, dez.; *Asperula arvensis* bij Deventer, A. Timens; *Galium parisiense* b. *leiocarpum* bij Amsterdam, M. Pinkhof en *Crepis setosa* bij Amsterdam, dez.

H. HEUKELS.

Literatuuroverzicht.

»Alle Dinge der Natur sind richtig, wenn ihr an den Dingen zu lehren versteht.« Bölsche,
»Auf dem Menschenstern.«

Pflanzenpsychologie, als Arbeitshypothese der Pflanzenphysiologie von R. H. Francé, Stuttgart 1909, is een zeer interessant boekje (4°; ruim 100 blz.) dat natuurlijk aanleiding geeft tot afbrekende en waardeerende critiek, al naarmate de criticus tot de eene of tot de andere richting behoort. Potonié in de Naturw. Wochenschrift is er slecht over te spreken, evenals hij wel eens wat meer heeft af te dingen op wat Francé schrijft. Ik heb de verhandeling met groot genoegen gelezen, daar zij ons weer verschillende nieuwe gezichtspunten geeft, en m. i. weten we er nog te weinig definitiefs van, om beslist partij te kiezen »voor« of »tegen« deze werkmethode.